

From The Depths of Hotel A**** : A Bad Night Vision in Three Good Parts

Als mijn werk van de voorbije week claim ik de choreografie van alle dronkelappen in Brussel. Het achterwaarts en voorwaarts stommelen van de kerel aan de geldautomaat in de Dansaertstraat, met zijn verstrengelde maat van zijdelings zwalpen, met zijn hoofd dat zijn lichaam in een richting genaamd verwarring stuurde, terwijl zijn lijf plots stilviel op momenten van tijdelijk evenwicht en stomverbaasde gedachten: dat was het begin van de show. Later, toen zijn geld door de machine was uitgespuwd, liet hij het vallen: zijn domme vingers graaiden onhandig naar de verspreide bankbiljetten op de stoep, de groenbruine kraakverse biljetten van 50 en 100 euro die naast zijn voeten dwarrelden. Zijn komisch grabbelen, blind tastend met de handpalmen, was mijn werk en de truc van de andere man, zijn vriend, die met flitsende minder dronken bewegingen ter hulp snelde en op zijn hurken het fladderende geld opraapte, was misschien een te slimme zet om een solo in een duet om te zetten: twee mannen die overhaast het geld trachtten te verzamelen, bang bij het vooruitzicht van een opstekende windvlaag. Ook de manier waarop ze in het rond liepen naar de wachtende taxi was van mij: de soberste liep rond de auto, de straat op, naar de linker passagiersdeur, maar pas nadat hij eerst de andere deur had opengegooid voor zijn vriend, die ineengezakt in de donkere ruimte een uitgebreid drama maakte van de actie die nodig was om de deur achter zich te sluiten. Je zou zeker gehouden hebben van de halfhartige cirkels die hij met zijn handen tekende, van zijn gespannen strijd met de veiligheidsgordel en ten slotte van de bewegingen van zijn vingers die met het slot worstelden, een miniatuurballet opgevoerd op een halve meter van zijn doel.

Het dramatische hoogtepunt van mijn werk viel enkele dagen later (of eerder), toen een heel andere drinkebroer, een echte Noerejev, Nijinsky of Gene Kelly van zijn tijd, halsoverkop van de trap van een restaurant donderde en in de curve van de draai bleef steken, niet in staat om zich op te richten uit de pijnlijke positie van een kever die op zijn rug is terechtgekomen, terwijl hij zijn benen in slow motion bewoog en een dierlijk gekreun liet horen. Ook zijn kabouterachtige vriend kwam deelnemen aan het duet: hij trachtte de eerstgenoemde recht te krijgen door hem opwaarts te trekken en ging er zo bijna zelf bij liggen. Hun aftocht was de 'pièce de résistance': de man die het diepst in het glas had gekeken greep zich vast aan de nek en de schouders van de andere, die hem als een lastdier droeg, een onzeker pad zoekend tussen de tafels. Zijn vriend,

een goedaardige plusminus bewuste zak aardappelen, moedigde hem aan door 'goed... goed... goed...' te stamelen naarmate ze dichterbij de uitgang kwamen en daar bevrijd werden door het nachtelijk duister.

Maar het werk in de stad waar ik met de meeste trots op terugkijk was mijn trio voor een zatlap, een halfleeg bierblikje en een splinternieuwe zwarte Mercedes-taxi. Deze voorstelling ging door rond één, twee of drie uur 's nachts: de eenzame danser in een wit trainingspak met een rode baseballpet schuin op het hoofd schopte wankelend het blikje vanuit zijn linkerhand dwars over de helverlichte straat. Met een rare boog kwam het blikje op de stilstaande taxi af maar zeilde er dan toch over, een mooie misser waarbij een hoeveelheid pils op de glanzende motorkap en voorruit terecht kwam, waarop de taxichauffeur woest werd maar de toekijkende menigte verstomde door de fraaie, abrupte en onverwachte parabool. Als bisnummer zakte de danser bijna in elkaar van de terugslag als een prachtige, verwarde hoop ledematen. Sommigen waren van mening dat het misschien iets te veel leek op iets wat Meg Stuart of Raimund Hoghe kunnen bedenken maar ik was toch fier op het spektakel. Een mens hoeft zich niet te schamen om een of andere invloed.

De rest van mijn werk – al het zwieren en zwalpen van de vele dronkaards verspreid over de grote scène van deze stad, al de mislukte passen, het struikelen, het vallen, de kreten, de uitgestoken armen, de gekromde ruggen, de verstrengelde pas de deux, het ronddraaien en tolleren, het gestommel en de misverstanden, de onvoorspelbare bewegingen, de unisono refreinen van de strompelaars, de solisten van de verwarring op de perrons van de metro, de ruziemakende kwartetten op de zitbanken, de contactimprovisatoren op weg naar die plaats nabij het kanaal waar je de hele dag ongestoord kan drinken, enz., enz. Ik zal ze hier niet in alle bijzonderheden beschrijven maar ik hoop dat jullie ze gezien hebben en het werk op prijs stellen. Het was een zware inspanning.

Its als een onderneming op deze schaal ligt mij wel en ik denk dat ik in de nabije toekomst naar grotere projecten zal overstappen: de opkomst en ondergang van de geldmarkten bijvoorbeeld. Ik heb getracht de betrokken autoriteiten duidelijk te maken dat ik klaar ben om die rol op mij te nemen als de gelegenheid zich zou voordoen. De traditionele cyclus van bloei – crisis, bloei – crisis, bloei – crisis wordt, naar mijn mening, al te voorspelbaar en ik ben begonnen een aantal formules te bedenken voor een andere, wat minder simplistische choreografie.